

РЕШЕНИЕ

№ 73

гр. П., 31.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., Х ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **МАРИНЕЛА КР. МАРИНОВА-СТОЕВА**

при участието на секретаря Даниела Т. Асенова
като разглежда докладваното от **МАРИНЕЛА КР. МАРИНОВА-СТОЕВА**
Гражданско дело № 20211720102309 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на АС. КР. Р. срещу „София Комерс Кредит Груп“ АД, с която се иска да се осъди ответното дружество да ѝ заплати на осн. чл. 55, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. с чл. 23 ЗПК сумата от 50,00 лева, предявена като частичен иск от общо дължимата сума от 1213,76 лв., представляваща недължимо платена сума по договор за потребителски кредит от 07.01.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.

В исковата молба се посочва, че между страните е сключен договор за потребителски кредит от 07.01.2020г., като сумата на отпуснатия кредит е 1000 лв. В пар. 6 от договора било предвидено, че в тридневен срок от сключването му потребителят се задължава да осигури на кредитора едно от посочените обезпечения – поръчителство на едно или две физически лица с посочени критерии, на които същите да отговарят или банкова гаранция. В случай че потребителят не предостави уговореното обезпечение и не упражни правото си на отказ от договора, дължи неустойка в размер на 1079,04 лв., платима на 12 месечни равни части, на падежите по пар. 3 от договора заедно със съответната погасителна вноска, като общият размер на месечните плащания на всеки съответен падеж по договора ще е в размер на 184,48 лв. Тъй като ищцата не предоставила в срок обезпечение, ѝ била начислена неустойка в размер на 1079,04лв. Размерът на ГЛП бил 24%, а ГПР 26,83 лв. или общият размер, който следва да се върне от потребителя е 1134,72 лв. Твърди се, че ищцата погасила изцяло дължимата сума по договора в размер на 2213,76 лв. Счита процесният договор за нищожен на осн. чл. 22 ЗПК, поради противоречие с чл. 10, ал.1, чл. 11, чл. 19, ал.4, чл. 33, ал.1 ЗПК, евентуално нищожен на осн. чл. 26, ал.1, пр. 1 ЗЗД, евентуално на осн. 146 ЗЗП. Обосновава се, че когато договорът е недействителен потребителят дължи връщане само на чистата стойност на кредита, поради което платеното над тази сума се явява недължимо и на осн. чл. 55, ал.1, пр. 1 ЗЗД следва да се върне на ищцата.

С молба от 19.08.2021 г. е направено изменение на иска, като същият е предявен за цялата сума от 622,40 лв.

Ответното дружество е подало отговор на исковата молба, с който признава предявения иск до размера на сумата от 622,40 лв. Претендира разноски на осн. чл. 78,

ал.2 ГПК.

С молба от 19.08.2021 г., ищцовата страна, чрез процесуалния си представител, е направила искане за постановяване на решение при признание на иска по реда на чл. 237 ГПК.

С молба от 19.10.2021г. ответното дружество също моли за постановяване на решение при признание на иска, като уведомява съда, че е заплатило претендираната сума и по този начин не е дало повод за завеждане на делото, поради което не следва да му се възлагат сторените от ищеца разноси.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, намира че са налице условията за постановяване на решение по реда на чл. 237 ГПК.

Съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 237 ГПК за постановяване на решение при признание на предявената искова претенция, като се осъди ответното дружество да заплати на ищцата сумата от 622, 40 лева, представляваща недължимо платена сума за договорна лихва и неустойка по договор за потребителски кредит от 07.01.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.

Предвид изложеното и на основание чл. 237 ГПК настоящият състав намира, че искът е основателен и следва да се уважи, като на основание чл. 237, ал. 2 ГПК съдът не следва да излага мотиви за това.

Предвид изрично заявената воля и от двете страни съдът постановява решение при условията на чл. 237 ГПК, което предполага прекратяване на съдебното дирене след отправяне на искането. В този смисъл съдът не може да вземе предвид представените доказателства за заплащане на претендираната сума.

По разноските:

Искане за разноси в производството са направили и двете страни, като ответникът обосновава искането си с твърдението, че е признал иска и не е станал повод за завеждане на делото.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК, за да се възложат разноските по делото в тежест на ищеца, независимо от обстоятелството, че предявеният иск бъде уважен, е необходимо при условията на кумулативност ответникът с поведението си да не е дал повод за завеждане на делото и да е признал предявения иск. В разглеждания случай, съдът намира, че не са налице и двете предпоставките на посочената разпоредба.

По повод доводите на ответника, че в хипотезата на чл. 55, ал.1, т.1 ЗЗД длъжникът изпада в забава след покана следва да се посочи, че поканата има отношение към дължимостта на обезщетението за забава, но не и към изискуемостта на вземането, която настъпва от момента на неоснователното разместване на имуществени блага. Както е разяснено в ТР № 5/ 21.11.2019 г. по тълк. д. № 5/ 2017 г.,

на ОСГТК на ВКС, тези понятия не са еднозначни, независимо че в определени хипотези е възможно моментът на настъпването им да съвпада. Падежът е моментът, в който задължението трябва да бъде изпълнено от длъжника, изискуемостта е възможността на кредитора да иска реално изпълнение – било като отправи извънсъдебна покана до длъжника, било като предяви иск за реално изпълнение в защита на своето право, а забавата е противоправно закъснение, за което длъжникът отговаря. Задължението за връщане на дадено при начална липса на основание е безсрочно и като такова то е изискуемо от момента на разместване на имуществените блага, но изискуемостта му не води автоматично до забава на длъжника. За изпадане на последния в забава по безсрочното задължение е необходимо той да бъде поканен от кредитора да изпълни. Т. е. изискуемостта на вземането за връщане на недължимо полученото и изискуемостта на вземането за обезщетение за забава не съвпадат. Към датата на предявяване на иска вземането на ищеца за заплатената на ответника без основание сума е било изискуемо и ответникът е дължал връщането ѝ без да е нужна нарочна покана от кредитора. Той е получил сума, за която не би могъл да има съмнение, че не му се следва, доколкото плащането ѝ се основало на изготвена от него, като търговец за регламентиране на отношения с потребител недействителна, клауза, и е дължал връщането ѝ, считано от датата на получаването ѝ. Като не е сторил това, той е дал повод на кредитора да предяви исковата претенция – предмет на настоящото дело. Вярно е, че той признава иска, но за освобождаването от отговорност за сторените разноски това признание не е достатъчно, а наред с него се изисква ответникът да не е станал причина за завеждане на делото.

Дори при развита се хипотеза на отхвърляне на заявената искова претенция когато тя поначало би била основателна, но отхвърлянето ѝ се дължи на реализирано в хода на съдебното производство погасяване на задължението от ответника чрез плащане, това няма да рефлектира върху правото на ищеца да получи всички разноски, предвид основанието за сторването им, а именно поведението на ответника. Ответникът не може да черпи права от своето противоправно поведение, което е станало причина за образуване на производството.

Относно твърденията на ответника за недобросъвестно упражняване на процесуални права от страна на ищцата, следва да се посочи, че същият не е ангажирал никакви доказателства в тази насока.

В полза на ищцата на осн. чл. 78, ал.1 ГПК следва да бъдат присъдени направените разноски за държавна такса от 50,00 лева. и адвокатско възнаграждение в размер на

300, 00 лв., чието заплащане е удостоверено в представен договор за правна защита и съдействие от 31.12.21 г. и е в минимален размер съгласно чл. 7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 ОТ 9 ЮЛИ 2004 Г. ЗА МИНИМАЛНИТЕ РАЗМЕРИ НА АДВОКАТСКИТЕ

ВЪЗНАГРАЖДЕНИЯ.

С оглед изложеното Пернишкият районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на осн. чл. 55, ал.1, предл. 1 ЗЗД „София Комерс Кредит Груп” АД, ЕИК 175302519, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Дианабат”, ул. „Васил Калчев“, бл. 58, офис № 6 **ДА ЗАПЛАТИ** на АС. КР. Р., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. П., **** сумата в размер на **622,40 лв.** – заплатена като неустойка и договорна лихва по недействителен договор за потребителски кредит от 07.01.2020г.

ОСЪЖДА София Комерс Кредит Груп” АД, ЕИК 175302519, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Дианабат”, ул. „Васил Калчев“, бл. 58, офис № 6 **ДА ЗАПЛАТИ** на АС. КР. Р., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. П., **** сумата в размер на **350,00 /триста и петдесет/ лева** – разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Пернишкия окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____